

Výkon rozhodnutí a identifikace oprávněných

Správní řád ani zákon o přestupcích orgánům vydávajícím rozhodnutí, jež mohou být vykonávána soudem, neukládá, aby oprávněný byl identifikován ve výroku rozhodnutí. Je-li v konkrétní věci v záhlaví rozhodnutí označen orgán, jenž uložil povinnost k zaplacení pokuty a náhrady nákladů řízení, určitě a srozumitelně, a je-li oprávněný subjekt stanoven přímo právním předpisem, je rozhodnutí materiálně vykonatelné, i když v něm oprávněná osoba označena není, resp. i když této osobě právo proti povinnému nezakládá výslovně výrok rozhodnutí správního orgánu.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 20 Cdo 1965/2002, ze dne 20.8.2003)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci oprávněného města P., Úřadu městského obvodu P., zastoupeného advokátem, proti povinnému J. Ž., o nařízení výkonu rozhodnutí a udělení pověření k jejímu provedení pro částku 3.000,- Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Plzni pod sp. zn. 73 Nc 229/2002, o dovolání oprávněného proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 31. května 2002, č. j. 11 Co 221/2002-10, tak, že usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 31. května 2002, č. j. 11 Co 221/2002-10 a usnesení Okresního soudu v Plzni ze dne 27. března 2002, č. j. 73 Nc 229/2002-5, se zrušují věc se vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Shora označeným rozhodnutím krajský soud potvrdil usnesení z 27. března 2002, č. j. 73 Nc 229/2002-5, jímž okresní soud zamítl návrh oprávněného na nařízení výkonu rozhodnutí Úřadu městského obvodu P. - přestupkové komise Obvodní rady P. ze 16. listopadu 2000, č. j. RP 45,111,112/00, a návrh na udělení pověření k provedení exekuce k vymožení pokuty ve výši 3000,- Kč a náhrady nákladů přestupkového řízení v částce 500,- Kč. Své usnesení odvolací soud - shodně se soudem prvního stupně - odůvodnil tím, že výrok vykonávaného rozhodnutí „...neobsahuje přesnou individualizaci oprávněného, není z něho patrné, komu má povinný splnit své platební povinnosti...“, z čehož pak dovodil závěr o nevykonatelnosti rozhodnutí. O nákladech řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.

Pravomocné usnesení odvolacího soudu napadl oprávněný, zastoupený advokátem, včasným dovoláním, jehož přípustnost dovozuje ze zásadního významu napadeného rozhodnutí po právní stránce (§ 237 odst. 1 písm. c/ občanského soudního řádu v platném znění /dále též jen „o.s.ř.“/), a jímž namítá nesprávné právní posouzení věci ve smyslu ustanovení § 241a odst. 2 písm. b/ o.s.ř.“; podle jeho názoru totiž „...výrok vykonávaného správního rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti výroku rozhodnutí o přestupku...“, a to jak podle § 47 odst. 2 zákona č. [71/1967](#) Sb. o správním řízení, tak podle § 77 zákona č. [200/1990](#) Sb., o přestupcích. Současně zdůrazňuje, že totožnost (přesná individualizace) oprávněné osoby vyplývá přímo z právního předpisu, konkrétně z ustanovení § 13 odst. 3 zákona č. [200/1990](#) Sb., o přestupcích, podle něhož je pokuta uložena orgánem obce - v daném případě přestupkovou komisí - příjmem obce, jejíž orgán ve věci rozhodoval v prvním stupni. V závěru dovolání pak oprávněný poukazuje na rozhodnutí jiného senátu téhož odvolacího soudu (sp. zn. 10 Co 188/2002), jímž byla táž právní otázka posouzena opačně.

Dovolání (přípustné podle ustanovení § 238a odst. 1 písm. c/, odst. 2 ve spojení s ustanovením § 237

odst. 1 písm. c/, odst. 3 o.s.ř.) je důvodné.

Jelikož vady podle ustanovení § 229 odst. 1, odst. 2 písm. a/, b/ a odst. 3 o.s.ř., jež by řízení činily zmatečným, ani jiné vady řízení (§ 241a odst. 2 písm. a/ o.s.ř.), k nimž je dovolací soud – je-li dovolání přípustné – povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 věta druhá o.s.ř.), v dovolání namítány nejsou a nevyplývají ani z obsahu spisu, a protože jinak je dovolací soud vázán uplatněným dovolacím důvodem včetně jeho obsahového vymezení (§ 242 odst. 3 věta první o.s.ř.), je předmětem dovolacího přezkumu právní závěr odvolacího soudu, že rozhodnutí, jehož výkon byl navržen, je pro nedostatek „přesné individualizace oprávněného“ nevykonatelné.

Právní posouzení věci je nesprávné, jestliže odvolací soud věc posoudil podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu - sice správně určenou - nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Podle § 77 zákona č. [200/1990](#) Sb., o přestupcích, v rozhodném znění (dále též jen „zákon o přestupcích“), výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

Podle ustanovení § 51 zákona o přestupcích platí, že není-li v tomto nebo jiném zákoně stanoveno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení.

Podle § 47 odst. 1 zákona č. [71/1967](#) Sb., o správním řízení, v rozhodném znění (dále též jen „správní řád“), rozhodnutí musí obsahovat výrok, odůvodnění a poučení o odvolání (rozkladu). Odůvodnění není třeba, vyhovuje-li se všem účastníkům řízení v plném rozsahu. Podle odstavce druhého téhož ustanovení pak platí, že výrok obsahuje rozhodnutí ve věci s uvedením ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, popřípadě též rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení. Pokud se v rozhodnutí ukládá účastníkovi řízení povinnost k plnění, stanoví pro ni správní orgán lhůtu; lhůta nesmí být kratší, než stanoví zvláštní právní předpis.

Podle § 47 odst. 5 správního řádu se v písemném vyhotovení rozhodnutí uvede též orgán, který rozhodnutí vydal, datum vydání rozhodnutí, jméno a příjmení účastníků řízení. Rozhodnutí musí být opatřeno úředním razítkem a podepsáno s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby. Zvláštní právní předpisy mohou stanovit další náležitosti rozhodnutí.

Podle § 13 odst. 3 věty první zákona o přestupcích, pokuta uložená orgánem obce je příjmem obce, jejíž orgán ve věci rozhodoval v prvním stupni, pokuta uložená okresním úřadem je příjmem okresního úřadu.

Podle § 261a odst. 1 o.s.ř., výkon rozhodnutí lze nařídit jen tehdy, obsahuje-li rozhodnutí označení oprávněné a povinné osoby, vymezení rozsahu a obsahu povinností, k jejichž splnění byl výkon rozhodnutí navržen, a určení lhůty ke splnění povinnosti.

Podle § 274 písm. e) o.s.ř. se ustanovení § 251 až 271 (s výjimkou § 261a odst. 2 a 3 o.s.ř.) použijí i na výkon vykonatelných rozhodnutí orgánů státní správy a územní samosprávy včetně platebních výměrů, výkazů nedoplatků ve věcech daní a poplatků, jakož i smírů schválených těmito orgány.

Jak vyplývá z výše uvedených ustanovení, správní řád ani zákon o přestupcích orgánům (v daném případě územní samosprávy) vydávajícím rozhodnutí, jež mohou být vykonávána soudem, neukládá, aby – jak výslovně dovozuje odvolací soud – oprávněný byl identifikován ve výroku rozhodnutí. V

přestupkovém řízení (kromě řízení o přestupku podle § 68 odst. 1, o něž v daném případě nejde) je podle § 72 písm. a) přestupkového zákona účastníkem řízení pouze obviněný (o další případy uvedené v tomto ustanovení pod písmeny b/ a c/ nejde, jelikož se nejedná o projednávání náhrady majetkové škody ani o zabránění věci); již v této rovině je argumentace odvolacího soudu o nedostatku identifikace oprávněného (jelikož takový účastník v taxativním výčtu ustanovení § 72 zákona vyjmenován není) nesprávná. Je-li v souzené věci v záhlaví rozhodnutí označen orgán (§ 47 odst. 5 správního řádu), jenž uložil povinnost k zaplacení pokuty a náhrady nákladů řízení, určitě a srozumitelně, a je-li oprávněný subjekt stanoven přímo právním předpisem (viz. výše citované ustanovení § 13 odst. 3 zákona o přestupcích), je rozhodnutí materiálně vykonatelné, i když v něm oprávněná osoba (zde město) expressis verbis označena není, resp. i když této osobě právo proti povinnému nezakládá výslovně výrok rozhodnutí správního orgánu (srov. obdobně usnesení Nejvyššího soudu ze 17. července 2001, sp. zn. 21 Cdo 1531/2000, uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 1, ročník 2002, pod poř. č. 19, případně usnesení téhož soudu z 21. června 2001, sp. zn. 21 Cdo 253/2000, ze starší judikatury pak např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR z 30. dubna 1965, sp. zn. 5 Cz 28/65, uveřejněné ve Sbírce rozhodnutí a sdělení soudů ČSSR, ročník 1965, pod poř. č. 46/1965).

Právní posouzení věci soudem prvního stupně a odvolacím soudem, jestliže oba předmětnou otázku posoudily jinak (v důsledku čehož pak dovodily závěr o nevykonatelnosti rozhodnutí, jehož exekuce byla navržena), je nesprávné. Protože na tomto posouzení věci napadená rozhodnutí spočívají, Nejvyšší soud je bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.) podle § 243b odst. 2 věty za středníkem o.s.ř. zrušil a věc podle ustanovení § 243b odst. 3 věty druhé o.s.ř. soudu prvního stupně vrátil k dalšímu řízení.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ušlý zisk](#)
- [Škoda vzniklá provozní činností](#)
- [Styk dítěte s osobou společensky blízkou](#)
- [Spotřebitel](#)
- [Náležitě odůvodnění jako procesní záruka \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odměna advokáta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)